

[תרל"ב]

במדרש¹ נשבעתי ואקיימה כו' (תהלים קיט, קו) ברש"י² משה נתנבא בכה אמר ה' מוסיף עליהם שנתנבא בזה הדבר כו' אם כן למה נחשב לו נבואתו בכה אמר

ה'. אך כי יש יתרון גם כן בבחינת כה שהוא להביא ההארה למקום החושך גם כן במקום שאינו יכול להיות בירור והתגלות כראוי רק דרך דמיון ורמז ומשל. ובחינה זו היא בכל עולם הזה שכל דבר הוא מכוון ומרמז לדבר עליון בחינת כה כנ"ל. ומשה רבינו ע"ה בחינת זה הדבר שהיה למעלה מהטבע מקום שאין שם רק הארת כבודו יתברך. וכן היו בני ישראל בשעת מתן תורה³ רק אחר העגל כתיב (שמות לג, ו) ויתנצלו כו' את עדים כו' הוא בחינת הארה האמיתית מלשון עדות ובירור שהיה נגלה להם האמת בחינת זה הדבר כנ"ל. ואיתא⁴ כי בשבת מחזיר משה רבינו ע"ה לישראל הכתרים של הקדמת נעשה לנשמע והוא כנ"ל שבשבת נגלה ומבורר כדאיתא בזוהר הקדוש⁵ שבת סהדותא איקרי שבני ישראל מעידין בשבת⁶ שה' יתברך ברא הכל ומחיה הכל ושבת הוא בחינת זה הדבר כנ"ל ובחול בחינת כה להיות כל מעשה לשם שמים אף שנסתר האמת כנ"ל. וגם השבת תלוי בימי המעשה כי על ידי בחינת כה שהיא אמונה זוכין לשבת בחינת אמת זה הדבר כנ"ל וכמו שכתבתי במקום אחר⁷. והעצה לבוא לבחינת זה הדבר הוא הרצון בהסכמת כל המדות להיות רק לה' כמו שאמר אא"ז מו"ר ז"ל פירוש שבועה התאספות כל הז' מדות רק לזה הדבר כו'. וצריך שלא יעלה על הדעת שכשאינו מבורר אצלו כראוי האמת. התאספות הרצון יהיה נקרא שקר ח"ו. כי אינו כן. שיש בכל איש ישראל רצון אמת בלתי לה' לבדו. ולזאת מי שמייגע עצמו לבוא לנקודה האמיתיות אף

"מכתב מאיר"

"שלח אמת"

פועל מאיר, כר מאיר